

ข้าวหลามตัด (Diamond)
สัญลักษณ์แห่งความมั่งคั่ง ทรัพย์สิน และเงินทอง
สีเทา ลึกลับ คือนิยามของเขา
เขา...ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด...
อำพรางความจริงทุกอย่างเอาไว้ด้วยไหวพริบอันเฉียบคม!
หน้าไฟที่ถูกซ่อนไว้...
กำลังจะถูกพลิกขึ้น ณ บัดนี้!

รู้จักกับไฟข้าวหลามตัด

ว่าที่นายใหญ่คนใหม่แห่งอาณาจักรพนันที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของมาเก๊า
ผู้ชายที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของกิจการในเครือ Granasian
เขาถูกสงสัยว่าพัวพันกับคดีฟอกเงินและกำลังถูกตำรวจสากลเฟ้นเงืง
เขามีศัตรูรายล้อมรอบด้านทั้งจากลูกหนี้
และคู่ธุรกิจที่ขัดผลประโยชน์กันในอดีต
เขาคือผู้เสียสละเวลากว่าครึ่งชีวิตเพื่อปกป้องสายเลือด
เพียงหนึ่งเดียวของเขา
และเขา...คือรักแรกของเธอ
The Diamond!

Pretitle

ความเดิมตอนที่แล้ว* : ลีญาได้พบกับชายหนุ่มปริศนาที่ลานจอดรถ
ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง และถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้หญิงอย่างว่าที่วางแผน
จะอ่อยเขาด้วยการแก๊งค์ทำที่เป็นไขกุญแจรถผิดคัน ก่อนที่ชายคนนั้น
จะจากไปพร้อมกับไฟข้าวหลามตัดที่ถูกทิ้งเอาไว้...สัญลักษณ์แทนตัวของเขา
'The Diamond'

จ๊ิบ!

"ฉันขอบพี่..." เด็กหญิงตัวน้อยอายุหกขวบในชุดกระโปรงสีชมพู
พาสเทลมีระบายลูกไม้ขลิบรอบตัวชะเง้อไปจ๊ิบแก้มเด็กผู้ชายตาาคมอายุ
สิบสองที่นั่งรับลมอยู่ที่สนามเด็กเล่นด้านหน้าโรงเรียนด้วยสีหน้าเขินอาย
พร้อมกับบอกลูกเสียงอูบอิบ "เป็นแฟนกับฉันนะ"

"..." เด็กชายหันไปมองอย่างอึ้งๆ ก่อนจะถูกขึ้นกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปยัง
อาคารเรียน

เธออายุเพียงแค่หกขวบในขณะที่เขาอายุสิบสอง ใครจะหาว่าเธอ

* จาก 'Joker's Casino ชนวนรักหักเหลี่ยมร้าย'

แก่แดดก็ช่าง แต่เธอชอบพี่ชายคนนี้มากจริงๆ และเธอก็ฝันว่าจะได้ใส่ชุดสีขาวเดินเข้าโบสถ์กับพี่ชายที่แสนดีคนนี้ของเธอ

"ทำไมพี่ถึงหนีฉันไปล่ะ พี่เกลียดฉันหรือ" เด็กหญิงวิ่งตามจนชายกระโปรงปลิวสะบัดขึ้นลงไปตามแรงลมก่อนจะสะดุดล้มจนหัวเข้าถลอก

เด็กชายชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นเด็กหญิงล้มลง แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจหยุดยืนอยู่กับที่โดยไม่ได้เข้าไปช่วย ปล่อยให้เธอนั่งร้องไห้กระซิกๆ ด้วยความเสียใจที่ถูกปฏิเสธแถมยังมาหกล้มจนหมดท่าอยู่ที่พื้นสนามต่อหน้าเขาแบบนี้

"เธอ... ลูกเองไหวหรือเปล่า" เด็กชายพยายามห้ามตัวเองอย่างหนักไม่ให้ก้าวเข้าไปช่วย

"ฮึ๊กๆ พี่ไม่ต้องมายุ่งกับฉันเลยนะ ฉันเกลียดพี่ที่สุด คอยดูเถอะ ฉันจะฟ้องพี่ลาห่ม่ว่าพี่เป็นต้นเหตุทำให้ฉันหกล้มจนเลือดออกแบบนี้ ฮึ๊กๆๆ"

เด็กชายมองเด็กหญิงตัวน้อยจอมไว้วางใจด้วยความอ่อนใจ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเดินเข้ามาช่วยประคองเด็กหญิงขึ้นจากพื้นและพาเธอไปที่ห้องพยาบาล ตลอดทางที่เดินขึ้นไปยังห้องพยาบาลน้ำตาของเธอก็ยังคงไหลอาบแก้มลงมาไม่หยุดพร้อมกับเสียงสูดน้ำมูกพืดๆ ทว่าลึกๆ แล้วเด็กหญิงแอบกระหึ่มอยู่ในใจที่เขายังอุตสาหใจอ่อนจนง้อมือพาเธอมาทำแผลที่ห้องพยาบาล

หลังทำแผลเสร็จ ครูพยาบาลก็รีบเดินไปดูอาการของนักเรียนอีกคนซึ่งกำลังนอนปวดท้องอยู่ที่เตียง ส่วนเด็กหญิงก็หายหลังจากทำแผลเสร็จแล้วก็ยังคงนั่งร้องไห้กระซิกๆ อยู่ที่เก้าอี้ไม่ยอมหยุด ครูพยาบาลคิดว่าเธอร้องไห้เพราะเจ็บแผลเลยไม่ได้ไปลอบอะไรมากนักนอกจากบอกว่าเตียงพวงนี้ก็หายเจ็บ แต่เด็กชายรู้ดีว่าจริงๆ แล้วเธอกำลังร้องไห้เพราะเขา

"หยุดร้องเถอะ จมูกเธอแดงไปหมดแล้วนะสิยา" เขาเอื้อมมือไปเช็ดคราบน้ำตาออกจากหางตาของเธอพร้อมกับมองดูจมูกเล็กๆ ที่แดงจนแทบจะระเบิดได้ด้วยความรู้สึกลึก

"ไม่ต้องมายุ่ง! บอกแล้วไงว่าฉันเกลียดพี่" เด็กหญิงทำที่ปิดมือของเธอออกหวังจะให้เขาง้อ พร้อมกับเขยิบตัวหนีเป็นพัลวัน ลืมไปเสียสนิทว่าตัวเอง

เขาถลอก

"ไหนเมื่อก็บอกว่าเจ็บแผลไง" คำพูดรู้เท่าทันของเด็กชายทำให้เด็กหญิงหันมาค้อนขยับและเริ่มบิบน้ำตาอีกครั้งด้วยความเจ็บใจที่โดนจับได้

"ฮือๆ พี่มันนิสัยไม่ดี ในเมื่อพี่เกลียดฉัน เพราะงั้นฉันก็เกลียดพี่ได้เหมือนกัน ฮือๆ ต่อจากนี้ไปฉันจะไม่มาให้พี่เห็นหน้าอีกเลยคอยดู" คำพูดนั้นเหมือนบอกตัวเองไปด้วยว่าต่อจากนี้จะไม่มีวันตามติดคนอย่างเขาอีกเป็นอันขาด

"พี่ยังไม่ได้พูดว่าเกลียดเธอเลยนะสิยา ทำไมเธอถึงได้งอแงแบบนี่..."

เด็กชายลอบถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อและทูดตัวลงนั่งข้างๆ คนตัวเล็กที่พยายามจะหนีเขาไป ยังแก้้ออีกตัว ทว่าก็ถูกเขาเอื้อมมือมาโอบไหล่เอาไว้แน่นจนเธอขยับหนีไปไหนไม่ได้และเริ่มใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้เธอ

"ฮือๆ ทำไมพี่ต้องเกลียดฉันด้วย ฮือออ"

"ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้เกลียด" เขาย้ำเสียงเมื่อย เมื่ออีกฝ่ายเอาแต่ยึดเยียดว่าเขาเกลียดเธอไม่ยอมเลิก

"ถ้างั้น...ทำไมพี่ถึงไม่ยอมเป็นแฟนกับฉันล่ะ ถ้าพี่ไม่ได้เกลียดฉันจริงๆ พี่ก็ต้องยอมเป็นแฟนกับฉันสิ..." เด็กหญิงพูดวนไปวนมาพร้อมกับสูดน้ำมูกพี๊ดๆ ไปด้วย

"ขอโทษนะสิยา พี่ไม่ได้เกลียดเธอ แต่พี่เป็นแฟนกับเธอไม่ได้จริงๆ" เขาปฏิเสธเธอด้วยแววตาเด็ดขาดโดยไม่บอกเหตุผลใดๆ เพิ่มเติมก่อนจะเดินออกจากห้องพยาบาลไป ปล่อยให้เธอนั่งน้ำตาซึมอยู่ตรงนั้นอีกพักใหญ่ๆ

เด็กหญิงตัวน้อยสูดน้ำมูกสองสามครั้งก่อนจะเลื้อยไปเห็นผ้าเช็ดหน้าสีเทาปักสัญลักษณ์รูปข้าวหลามตัดเอาไว้ที่มุมล่างซ้ายซึ่งตอนนั้นมันเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาและน้ำมูกของเธอจนเต็มผืนวางอยู่ข้างตัว เธอหยิบมันขึ้นมาและกำเอาไว้แน่นก่อนจะจับมันทิ้งไปมาราวกับมันคือตัวแทนของเด็กชายคนนั้นด้วยความรู้สึกอับอายขายหน้าสุดชีวิต

ที่ผ่านมารึไรๆ ก็บอกว่าเธอหน้าตาน่ารักใครเห็นใครก็ชอบ แต่ทำไม... เขาถึงได้ปฏิเสธเธอหน้าตาเฉยแบบนี้ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาก็เทกแคร์ดูแล

๕๖

ปุ๋ยฝ้าย

เธอดีเสียยิ่งกว่าพี่ลาหมีที่เป็นพี่ชายแท้ๆ ของเธอซะอีก เธอเลยหลงคิดว่าเขา แอบชอบเธอเหมือนอย่างที่เธอแอบชอบเขา... และนั่นคือเหตุผลที่ทำให้เธอกลับที่จะสารภาพรักกับเขาไปตรงๆ แบบนั้นเพราะมันใจว่าคำตอบของเขา จะต้องเป็นคำว่า 'ตกลง' อย่างแน่นอน

แต่...ในเมื่อเรื่องมันกลับตาลปัตรไปหมดแบบนี้ เธอจึงได้แต่บอกตัวเอง ว่านับจากนี้ไปจะคิดซะว่าผู้ชายคนนี้ไม่มีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้อีกต่อไป เด็กหญิงลียาคคนนี้จะไม่มีวันพลาดท่าเฉลอใจไปกับผู้ชายซื่อบื้ออย่างเขาอีก เป็นอันขาด ฮือๆๆๆ

บทนำ

สิบห้าปีต่อมา...

"อะไรนะ! ลียาเอารถออกไปเมื่อไหร่แล้วทำไมแกไม่ห้ามวะ"

"คุณหนูบอกว่าคุณลาหมีอนุญาตให้เธอขับรถไปไหนมาไหนได้เอง แดงคุณหนูเธอยังเปิดคลิปเสียงที่คุณลาหมีบอกอนุญาตให้พวกผมฟังด้วยครับ"

"แต่ก็ต้องไม่ใช่รถคันนั้น!" รถมีตั้งหลายสิบคัน แต่น้องสาวเขากลับเลือกคันนั้น! ให้มันได้ออย่างนี้สิวะ!

"พวกผมพยายามห้ามแล้วนะครับนาย แต่นายก็รู้ว่าคุณหนู...เอ่อ..." เขาหยุดไปอีตื้อหนึ่งเพื่อคิดหาคำพูดแบบที่จะไม่ทำให้ดูเป็นการลามปามเจ้านายจนเกินไป "...ไม่ใช่คนที่เราจะห้ามไม่ให้เธอทำอะไรอย่างที่เราต้องการได้ง่ายๆ" จริงๆ เขาอยากใช้คำว่า 'คุณหนูลียาเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ' แต่ขึ้นเขาพูดคำนั้นออกไปมีหวังได้โดนคุณลาหมีลากลิ้นออกมาสับจนและ "แล้วตอนนี้เราก็ตามสัญญาณ GPS ไม่ได้เลยด้วยเพราะคุณหนูปิดมือถือครับ"

จะโกรธลูกน้องก็ใช่ที่ เพราะเขาไม่ได้บอกเรื่องรถคันนั้นกับลูกน้องคนไหนเลยด้วยกลัวเรื่องจะรั่วไปถึงหุมิสเตอร์ผู้เป็นพ่อ งานนี้เป็นความผิดของเขาเองที่ไม่ระวังให้ดี

"ให้ตายสิวะ! แกรีบต่อสายหาด็อกเตอร์คิวให้ฉันเดี๋ยวนี้เลย" ลาหมีสั่ง

พร้อมกับลุกไปเปิดลิ้นชักเพื่อหากุญแจสำรองอีกดอก

"เมื่อกี้พวกผมถือวิสาสะโทรติดต่อด็อกเตอร์คิวแล้วครับ แต่...แกบอกว่าไม่ว่าง กำลังอาบแดดอยู่ที่ฮาวาย แล้วตัดสายทิ้งไปเลย"

"งั้นก็โทรหาไหลอท"

"คุณไหลอทอยู่สวิส ยังไม่กลับครับ"

"นี่มันยังจัดการทางนั้นไม่เรียบร้อยอีกหรือ"

"ครับ เห็นว่าติดปัญหาเรื่องเอกสารภาษีนิดหน่อย"

ลาหัมกัณฑ์กรอด คงจะเป็นกรรมของเขที่ทำให้ทุกอย่างในตอนนี้อยู่ไม่ได้อย่างใจเลยสักอย่างเดียว เขาทำท่าเหมือนจะเอื้อมมือไปคว้าหูโทรศัพท์ที่โต๊ะทำงาน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจกลับมาหยิบโทรศัพท์มือถือที่เป็นเบอร์ส่วนตัวของตัวเองขึ้นมาแทน พร้อมกับทำสัญญาณมือบอกให้ลูกน้องของเขาออกไปข้างนอก...

(มีอะไรอีก ฉันกำลังจะถึงแล้ว...) เสียงเนือยๆ ที่ดังมาจากปลายสายติดจะรำคาญนิดๆ ที่โดนโทรจิกทั้งที่ยังเหลือเวลาอีกห้านาทีตามที่นัดกันเอาไว้

"น้องฉันขับรถคันนั้นออกไปแล้ว และตอนนี้ฉันตามสัญญาณ GPS มันไม่ได้เลยเพราะมันปิดมือถือ" ลาหัมพยายามข่มเสียงไม่ให้ตื่นตระหนกจนเกินเหตุ

(GPS ในรถล่ะ)

"แกเป็นคนบอกเองว่าให้เอาออกเพราะไม่ไว้ใจฉันไม่ใช่หรือวะ!"

(ฉันก็ไม่คิดว่าแกจะรักษาคำพูด) ปลายสายสวนกกลับทันควัน

"ไอ้เวรนี่! ฉันซีเรียสนะเว้ย น้องฉันอยู่ในรถคันนั้น เพราะฉะนั้นเรื่อง..."

(ทำตามแผนเดิม คนของธนาคารสวิส* ไม่ใช่ใครก็จะนัดเจอได้ง่ายๆ แกอยู่รอรับรองแขกที่ปอนไปนะดีแล้ว) อีกฝ่ายตัดบทเสียงเย็นทั้งที่จริงๆ ก็ร้อนใจไม่แพ้กัน (ส่วนเรื่องรถ เดี่ยวฉันจะติดต่อด็อกเตอร์คิวให้ช่วยหาพิกักให้)

* ธนาคารสวิส เป็นที่ที่นักฟอกเงินนิยมนำเงินไปฝากไว้ที่นั่น เนื่องจากมีนโยบายปกป้องความลับลูกค้าเป็นสำคัญ และหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่และรัฐบาลได้

ปุยฝ้าย

"ไอ้แก่นั่นนอนอวบแดดอยู่ที่ยาวาย มันเพิ่งตัดสายลูกน้องฉันทิ้งไป
เมื่อกี้ และตอนนี้มันก็ปิดเครื่องหนีไปแล้ว"

ปลายสายเกือบจะหลุดสบตาคำหยาบคายออกมาเมื่อได้ฟังเหตุผลที่
ดีอกเตอร์สติเฟื่องตัดสายขอความช่วยเหลือทิ้งไปงายๆ แบบนั้น

(ถ้างั้นก็โพลอท...)

"โพลอทอยู่สวิตยังไม่กลับ"

(นี่มันยังไม่กลับมาอีกหรือ)

"ยัง เห็นบอกว่าติดเรื่องเอกสารภาษี ว่าแต่แก่นั่นใจนะว่างานนี้ตำรวจ
สากลจะไม่หັกหลังเรา"

(ตอนนี้เอาเรื่องน้องแกก่อนเถอะวะ!)

"ฉันรู้หรือก๊วย แต่นี่มันยังพอมีเวลาเหลืออยู่ แล้วแกจะหงุดหงิดหา
ซากอะไรในเมื่อฉันนี่น้องฉันไม่ใช่น้องแก"

ปลายสายอึ้งไปเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าผลออกแสดงอาการร้อนรน
ออกไปเกินจำเป็น ก่อนจะค่อยๆ ปรับเสียงให้กลับมาเป็นปกติตามเดิม

(ถ้าอย่างนั้น...ที่ฉันคิดออกตอนนี้ก็คือเหลือแค่...ออร์โต้)

การหาพิกัด GPS ของเป้าหมายจากโทรศัพท์มือถือที่ปิดเครื่องอาจ
เป็นเรื่องยากสำหรับคนธรรมดาทั่วไป แต่เป็นเรื่องง่ายสำหรับมือฉมังด้าน
ไอทีอย่างโพลอทและออร์โต้ แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่ว่า...

"แกก็รู้ว่าฉันไม่ถูกกับมัน!" คนหนึ่งก็เคยมีคดีหັกเหลี่ยมลงเชิงกัน
มาก่อนเมื่อในอดีต*

(แล้วแกคิดว่าฉันอยากโทรหามัน?) ส่วนอีกคนก็ยอมกลั้นใจตายดีกว่า
ต้องโทรไปขอคนที่แสดงออกว่าไม่ถูกกันมาตั้งแต่แรก ถึงแม้ว่าตอนนี้
ความจริงทุกอย่างจะถูกเปิดเผยออกมาแล้วก็ตามที

"ให้ตายเถอะวะ!!!" ล่าห่มสบลอย่างสุดจะทน...เขารู้ดีว่าไม่ใช่เวลา
ที่จะมายุัดถือเรื่องศักดิ์ศรีไร้สาระอะไรพวกนั้น แต่ก็ต้องยอมรับว่าการโทร
ไปขอความช่วยเหลือจากอริก็เอาอย่างออร์โต้ถือเป็นการเสียหน้าอย่างมหันต์

* ติดตามเรื่องราวบาดหมางในอดีตของออร์โต้กับล่าห่มได้ใน 'Club's Casino หลุมพรางร้ายกักขัง
หัวใจให้จ้านน'

(โอเค! ฉันโทรเอง...) ปลายสายตัดบทย่างกลักลั่นผืนทนมไม่แพ้กัน
ทว่ายังไม่ทันจะได้กดตัดสาย...

"เดี๋ยว!"

(...)

"คนที่ควรจะโทรคือฉัน ไม่ใช่แก" ลีญาเป็นน้องสาวของเขาเพราะฉะนั้น
หน้าที่ของคนที่จะต้องโทรไปขอความช่วยเหลือมันก็ควรจะต้องตกเป็น
ของเขามากกว่าคนที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับน้องสาวของเขาเลย
แม้แต่น้อย "แกช่วยไปดักที่ห้าง Venisian ให้ที ฉันคิดว่าลีญาน่าจะไปที่นั่น
ฉันไม่ไว้ใจลูกน้องฉัน..."

(ส่งเบอร์น้องแกมาให้ฉันด้วย)

"อืม...แล้วนี่แกได้เอากุญแจรถมาหรือเปล่า"

(ฉันน่าจะมาเอารถกับแก แล้วจะไม่เอากุญแจมาได้ยังไงวะ)

"คนเราบทจะช่วยขึ้นมา อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นแหละวะ ฉันรู้สึกว่
ตั้งแต่เราเริ่มทำงานนี้...ชีวิตก็เจอแต่หายนะ"

(ตั้งสติหน่อยลารห์ม น้องแกไม่ตายง่ายๆ หรือ)

"ไอ้...#%#@& นี่ฉันควรจะขอบคุณหรือด่าแกดีวะ!" ว่าจบลารห์มก็
ตัดสายทั้งทันที ปล่อยให้ปลายสายสบด่าอยู่ในใจสารพัดกับความหละหลวม
ของลูกน้องลารห์มที่ปล่อยให้ลีญาเอารถออกไปได้ง่ายๆ แบบนั้น...

หลังวางสายจากลารห์มคนที่กำลังอยู่ระหว่างการเดินทางไปยัง
Venisian Casino ก็ลอบถอนใจอย่างเป็นกังวลอยู่ลึกๆ ก่อนจะเอ่ยปาก
สั่งลูกน้อง

"ฉินฟง!"

"ครับนาย"

"ไปห้าง Venisian แทน"

"นายครับ ผมว่า...นี่อาจจะเป็นแผน..."

"มันคงไม่คิดเล่นตุกติกถึงขั้นเอาชีวิตน้องตัวเองมาเสี่ยงแบบนี้หรอก"

"คุณหนูลีญาเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ด้วยหรือครับ"

๗๗

ปุยฝ้าย

"ยัยนั่นขับรถคันนั้นออกไปซื้อป๊ิงนะลิ"

"!!" คนฟังอึ้งไปทันทีด้วยความช็อกเมื่อตระหนักได้ว่าข้างในรถคันนั้น...

"ภายในลิบนาที ถ้าแกพาฉันไปที่ห้างนั้นไม่ได้...ฉันจะฆ่าแก"

ฉินฟงรู้ดีว่านี่ไม่ใช่ประโยคบอกเล่า แต่มันคือคำขู่ที่กดดันที่สุดในชีวิตเท่าที่เขาเคยได้ยินมาจนเขาอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าตกลงเจ้านายเขาหวังของสำคัญที่อยู่ในรถหรือห้วงคนที่อยู่ในรถกันแน่

"แล้วถ้าคุณหนู लियाเธอไม่ได้ไปที่ห้างนั้นล่ะครับ" คำพูดดับความหวังเส้นสุดท้ายของผู้เป็นนายทำให้เขาได้รับสายตาพิฆาตกลับมาผ่านทางกระจกมองหลัง

"แกคิดว่ากำลังพูดอะไรอยู่ฉินฟง!"

"ขอโทษครับนาย"

"แกจอดเลยฉินฟง ฉันจะขับเอง" ในที่สุดเขาก็ทนกับความเร็ว 100 กม./ชม. ของลูกน้องไม่ไหว

"แต่ว่า..."

"ฉิน-บอก-ให้-จอด" คนเป็นนายสั่งเสียงเย็นเยียบ

ฉินฟงรับคำก่อนจะชะลอความเร็วลงและหยุดรถข้างทางทันที ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าภายใต้ท่าทางสงบนิ่งของคนเป็นนายแท้จริงแล้วข้างในกำลังร้อนรนกระวนกระวายจนแทบบ้า เขาทำงานกับนายมาร่วมสิบปี ต่อให้มีเรื่องฉุกเฉินมากแค่ไหนก็ไม่เคยเลยสักครั้งที่เห็นความอดทนของนายจะขาดสะบั้นถึงขั้นออกปากว่าจะขับรถเองแบบนี้...

ระหว่างนั้นก็มิสลายเข้าจากลาห่ม เขารีบกดรับสายผ่านระบบบลูทูธทันที จนคนที่โทรเข้ามายังอดไม่ได้ที่จะสงสัยว่าอะไรมันจะกดรับได้ไวขนาดนั้น

"ว่าไง ได้พิกัดน้องแกมาหรือยัง"

(ตามคาด น้องฉินมันอยู่ห้างที่ฉินบอกนั่นแหละ กำลังเดินซื้อป๊ิงสนุกเลย ไอ้ออร์โต้มันแฮกรูปจากกล้องวงจรปิดที่ห้างมาให้ฉินดู)

"แกตั้งเวลาไว้นานแค่ไหน"

(หัวโหมงครึ่งนับตั้งแต่ครั้งแรกที่สตาร์ตรถ)

"นี่แกคิดจะฆ่าฉันหรือวะ!"

(แกเป็นคนขับรถเร็วนี้ ฉันเลยคิดว่าเวลาแค่นั้นน่าจะพอสำหรับแก)

"ไอ้เวรเอ๊ย!" เขากดตัดสายทิ้งพลางสบถคำอีกฝ่ายอยู่ในใจยาวเหยียด
เมื่อก็มันยังขอร้องให้เขามาตักรอน้องมันอยู่ที่ห้างแท้ๆ แต่พอปากหน้าไป
ขอความช่วยเหลือจากออร์โต้จนได้ข้อมูลบ่งชี้แน่ชัดว่าน้องมันอยู่พ้นจาก
รัศมีของรถคันนั้นมาแล้ว ตอนนี้น้องมันเลยได้ที่เผยแพร่ทุกที่แล้ว ออกมาอีก
จนได้

๒๕

ลานจอดรถห้าง Venisian

ฉันเดินหิ้วถุงเครื่องประดับที่จะใช้ใส่ในงานแต่งงานของพี่ลาห์มกับ
พี่ดาลินที่จะจัดขึ้นในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้าอย่างสบายอกสบายใจ นึกถึง
สีหน้าของพวกลูกน้องพี่ลาห์มเมื่อก็แล้วฉันก็ไม่รู้จะหัวเราะหรือสงสารดี
โดยปกติถ้าพี่ลาห์มจะใช้รถคันไหน เขาก็จะสั่งให้ลูกน้องขับรถคันนั้นมาจอด
ตรงที่จอดรถ VIP ซึ่งอยู่ตรงกับประตูลับทางด้านหลังของปอนซึ่งใช้สำหรับ
ผู้บริหารหรือบุคคลภายในปอนเท่านั้น เพราะฉะนั้นการที่ฉันเอารถของ
พี่ลาห์มมาใช้โดยพลการแบบนี้ มันคงทำให้เขาหัวหมุนได้ไม่น้อยเลยละ หึๆ

เป็นเพราะพี่ลาห์มพยายามจะหาเรื่องส่งฉันกลับไปเรียนต่อที่อังกฤษ
อีกรอบ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาจับปากกับฉันแล้วว่าจะไม่ส่งฉันกลับไปที่นี่
อีก ฉันเลยตัดสินใจว่านับแต่เนี่ยไปฉันจะประท้วงด้วยการทำทุกอย่างที่จะ
ทำให้พี่ลาห์มโมโห จนกว่าเขาจะล้มเลิกความคิดที่จะส่งฉันกลับไปเรียนต่อ
ที่อังกฤษ...

ป๊ป!

ป๊ป!

อะไรกัน ทำไมกดรีโมตปลดล็อกประตูรถไม่ได้ล่ะ ก็เมื่อก็ตอนมาก็ยัง
ใช้งานได้ปกติอยู่เลย

ฉันลองเขย่ากุญแจรถสองสามครั้ง เพื่อว่าบางทีถ่านมันอาจจะ
ไม่เข้าที่เลยกดไม่ติด แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้อยู่ดี สุดท้ายฉันเลยต้อง
ลองไขกุญแจแทนที่จะใช้รีโมต และ...

ปุยฝ้าย

"เอาเวลาไปตั้งใจเรียนเถอะน้อง อย่าเสียเวลามหาเหี้ยมแฉะนี่เลย"
เสียงทุ้มเข้มของผู้ชายร่างสูงคนหนึ่งก็ดังมาจากเบื้องหลัง แว่นดำกับ
หมวกแก๊ปที่เขาสวมอำพรางใบหน้าเอาไว้จนฉันเห็นเครื่องหมายเขาไม่ถนัดนัก
แต่ก็รู้สึกว่าเขา น่าจะเป็นคนหน้าตาดีมากคนหนึ่ง ถึงแม้ฉันจะแน่ใจว่า
ไม่รู้จั๊กกับเขาเป็นการส่วนตัวมาก่อนแน่ ทว่าลึกๆ แล้วกลับรู้สึกคุ้นเคยอย่าง
ประหลาด ความรู้สึกแบบนี้...มันเกิดขึ้นได้ยังไงกันนะ แปลกชะมัด

ยังไม่ทันที่ฉันจะได้พูดอะไร หมอนั่นก็ผลักฉันจนล้มไปกองอยู่ที่พื้น...
พลັก!

ตุ๊บ!

"โอ๊ย! นี่นาย! กล้าดียังไงมาผลักฉันแบบนี้ 'ไอ้...' จริงอยู่ว่าเราไม่ได้
ออกแรงผลักฉันจนกระเด็น แต่เขาก็ไม่มีสิทธิ์มาทำแบบนี้กับฉันไม่ใช่เหรอ!!!
ซ้ำร้าย...ยังมาหาว่าฉันเป็นผู้หญิงอย่างว่าอีกด้วย!!!

พริบ!

"..."

เขาโยนแบงก์พันปีกหนึ่งใส่หน้าฉัน จากนั้นก็กรีโมตปลดล็อก
ก้าวขึ้นรถ ก่อนบิดประตูรถเขาคัดหวัดทางตามองฉันจูบหนึ่งผ่านแว่นกันแดด
ที่เจ้าแม่ขาช้อปอย่างฉันมองแวบเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นแว่นแบรนด์เนม
มุมปากที่เหยียดยกขึ้นมาก็คพอจะบอกให้รู้ว่าเขามองฉันด้วยสายตาเหยียดหยัน
ขนาดไหน แล้วขับออกไปทันที

นี่มัน...จะต้องมีการเข้าใจผิดอะไรสักอย่างแน่ๆ และฉันจะไม่มีวัน
ยอมให้เขามาหยามศักดิ์ศรีฉันง่ายๆ แบบนี้ได้เด็ดขาด

"ไอ้บ้า!!! กล้าดียังไงมาหาว่าฉันเป็นผู้หญิงอย่างว่า!!! ฉันแค่ไซรด์ผิ
ดำนเท่านั้น"

"แค่ๆๆ ไอ้...ไอ้!!! กรี๊ดดด!!! ฉันจะฟ้องพี่ลาหมี!!! แค่ๆๆ"

ฉันค่อยๆ ยืนตัวลุกขึ้นจากพื้นอย่างทุลักทุเลเพราะระรองเท้าส้นสูง
แหลมปรี๊ดทำให้ยากที่จะทรงตัว และตอนนั้นเองที่ฉันเหลือบไปเห็นว่า
ป้ายทะเบียนรถคันนั้น...เหมือนกันกับทะเบียนรถของฉันทุกประการ ต่างกัน
ก็แค่ตัวอักษรตัวแรกเท่านั้น...

รถคัน LD 8624 ส่วนรถคันนั้น ID 8624

ฉันเหลือบไปมองเลขชั้นที่เสียดด้วยความเจ็บใจตัวเอง ให้ตายเถอะ นี่ฉันจำชั้นที่ตัวเองจอดรถผิดหรือเนี่ย บ้าชะมัดเลยยย

แต่ก็นะ...ทั้งยี่ห้อและสีรถที่เหมือนกัน แถมเลขทะเบียนก็คล้ายกัน ชะชานานนั้น ใครจะไปคิดว่าในโลกนี้จะมีรถที่คล้ายคลึงกันได้ถึงขนาดนี้

อันที่จริง...ถ้าเมื่อกี้หมอนั้นปฏิบัติกับฉันดีกว่านี้อีกสักนิดและพูดกับฉันอย่างสุภาพขึ้นอีกหน่อย ฉันคงจะคิดว่ามันเป็นพรหมลิขิตแล้วละ ทว่า... สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อกี้เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่เนื้อคู่ แต่เป็นเจ้ากรรมนายเวรของฉัน กลับชาติมาเกิด!

ยังคงถึงตอนที่เขาหาว่าฉันเป็นผู้หญิงอย่างว่า ฉันก็รู้สึกได้ถึงเปลวเพลิงที่ลุกโชนตัวของผู้นอก ตอนนี้หัวฉันมันหมุนตัวๆ จนคิดอะไรไม่ออกนอกจากอยากจะวิ่งไปกระซอกหมอนั้นลงมาจากรถแล้วด่ากลับให้หายแค้น แล้วไหนจะไอ้เศษเงินบ้าง นี่อีก เขากล้าดียังไงมาดูถูกฉันแบบนี้!

"คอยดูเถอะ! ถ้าฉันรู้ว่านายเป็นใครล่ะก็ ฉันจะขยี้นายให้จมดินเลย!!!" ด้วยความโมโหฉันเลยเตะไอ้เงินพวกนั้นจนปลิวว่อนไปทั่ว ไฟโบหนึ่งที่แทรกอยู่ในเงินปีกนั้นลอยขึ้นและตกลงบนพื้นอีกครั้ง สั่นรอกเท้าของฉันกระแทกลงบนไฟโบนั้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

พรีบ!

นี่มัน...ไฟข้าวหลามตัด?

หรือว่า...ผู้ขายคนนั้น...เป็นคนเดียวกันกับที่ฉันเคยเจอที่ปอนของพี่ลาห์มเมื่อเดือนก่อน!

วันนั้นเขาสวมชุดสูทสีดำสนิท และสวมผ้าคลุมปิดหน้าเอาไว้จนมองเห็นเพียงดวงตาคมกริบดุจเหยี่ยว ฉันจำได้ว่าวันที่ปอนรุ่นว้ายไปหมดกับการตามหาตัวผู้ต้องสงสัยที่คาดว่าจะโกงเงินจากผู้สล็อตแมชชีนจนได้เงินจากปอนไปร่วมร้อยล้าน ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่าเขาคือคนที่ลูกน้องพี่ลาห์มกำลังตามหาตัวอยู่และเดินชนกับฉันที่ประตูทางเข้าปอนด้านหลัง (ประตูลับที่ใช้เฉพาะบุคคลภายในและแขกวีไอพีเท่านั้น) เขาคว้าข้อมือฉันเอาไว้เมื่อเห็นว่าฉันทำท่าจะเสียหลักล้ม ครั้นพอฉันจะบอกขอบคุณ เขาก็ปล่อยมือจาก

๒๗

ปุยฝ้าย

ฉันแล้วหิวกระเป่าเงินขึ้นรถจากัวร์สีดำจากไปท่ามกลางความมืด แม้ว่าคืนวันนั้นเขาไม่ได้ทิ้งไฟข่าวหลามตัดเอาไว้เหมือนอย่างวันนี้ แต่ความรู้สึกเวลาอยู่ใกล้ๆ เขามันเป็นความรู้สึกแบบเดียวกัน ฉันรู้สึกได้ และมันแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ เขาสองคน...คือคนเดียวกัน!

จะว่าไปคนที่ใช้ไฟข่าวหลามตัดเป็นสัญลักษณ์แทนตัวแบบนี้ เท่าที่ฉันพอจะรู้จักก็มีเพียงแค่ว่าพี่พลอทกับ...ผู้ชายคนนั้น แต่ผู้ชายคนนี้ก็ไม่ใช่พี่พลอท หรือว่า...?

บ้าน่า! จะเป็นเขาไปได้ยังไงในเมื่อหมอนั้นรอยจนไม่รู้จะเอาเงินไปเก็บไว้ที่ไหนอยู่แล้ว เขาจะมาโกงเงินพนันที่ปอนของเราทำไมกัน ดูเหมือนว่าฉันจะคิดถึงเขามากจนเลอะเลือนไปแล้วจริงๆ

เฮ้อ ผ่านมาสิบห้าปี แทนที่จะคิดถึงน้อยลงกลับทำให้ยิ่งโหยหามากขึ้นซะงั้น ฉันละเบื่อตัวเองซะมัด

สิบห้าปีที่ต่อมา...

ให้ตาย! สรุปว่าฉันไม่ได้จำขั้นที่ตัวเองจอตลอดผิด แล้วก็ไม่ได้จำรถตัวเองผิดด้วย

แต่...รถฉันโดนขโมย!!! แถมยังเป็นการขโมยไปต่อหน้าต่อตาเลยด้วย ใ้อใจรนั่นคงอาศัยจังหวะที่ฉันมัวโวยวายแก้ไขป้ายทะเบียนรถให้ฉันเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองจอตลอดผิดคัน ตอนนั้นฉันก็น่าจะอะใจลัคนิดว่าทำไมป้ายทะเบียนมันถึงได้ใกล้เคียงกันขนาดนั้น ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจในความเชื่อของตัวเองจริงๆ

ฉันไปโวยกับยาม ยามกลับมาหาว่าฉันเข้าใจผิด เพราะเมื่อเช็กจากกล้องวงจรปิด รถคันนั้นก็เข้าออกถูกต้องตามปกติ แคมบัตร์จอตลอดของเขา ก็ไม่มีปัญหาอะไรอีกด้วย ฉันเอาบัตร์จอตลอดของฉันมายืนยันว่าบัตร์ใบจริงอยู่กับตัวฉัน พยายามเอาไปเช็ก กลับกลายเป็นว่าบัตร์จอตลอดของฉันใช้งานไม่ได้ เมื่อเห็นว่าคุยกับยามยังไงก็คงไม่รู้เรื่องแน่ ฉันเลยตัดสินใจเปิดมือถือและพบว่ามิมิตคอลล์จากพี่ลาห์มและเบอร์แปลกประหลาดที่ฉันไม่รู้จักโทรเข้ามาเป็นร้อยๆ ครั้ง แต่สุดท้ายฉันก็ตัดสินใจโทรหาพี่ลาห์ม

เป็นคนแรก...

(แกเพิ่งเปิดเครื่องได้หรือลียา ฉันนึกว่าแกตายไปซะแล้ว!)
เสียงกราดเกรี้ยวของพี่ลาหัมทำให้ฉันผลอหดคอคโดยไม่รู้ตัว

"ปากเสีย คนอย่างฉันไม่ตายง่ายๆ หรอก พี่โทรมาก็ดีแล้ว เพราะ
ฉันกำลังจะโทรไปบอกพี่เรื่องทีรถฉันโดนขโมยไปพอดีเลย"

(แกรออยู่ในห้องนั่นแหละ เดี่ยวฉันจะส่งคนไปรับ)

"เดี๋ยว! นี่พี่ไม่ตกใจเลยหรือ รถพี่โดนขโมยไปทั้งคันเลยนะ แถม
ไอ้โจรนั่นมันยังขับออกไปต่อหน้าต่อตาฉันเลย ตอนนี่ฉันงงไปหมดแล้ว
จริงๆ ทั้งกุญแจกับบัตรจอดรถก็อยู่กับตัวฉัน แต่หมอนั่นกลับใช้กุญแจ
ของเขาเปิดรถได้หน้าตาเฉย แถมยังปลอมบัตรจอดรถแล้วผ่านออกจากห้าง
ไปได้ง่ายๆ แบบนั้น พี่ลาหัม ฉันว่าเราน่าจะแจ้งตำรวจและ..."

(รถนะซื้อใหม่ได้ แต่เด็กนิสัยเสียอย่างแกตายไป ฉันก็ไม่รู้จะไปหา
จากที่ไหนได้อีก คราวหน้าอย่าทำอะไรบ้าๆ แบบนี้อีกเข้าใจมัย!)

"เป็นห่วงก็ช่วยพูดให้มันดีๆ หน่อยได้มัย ไม่แปลกใจเลยว่าทำไม
ตอนนั้นพี่ดาสินถึงได้ดูไม่ออกว่าพี่รัก"

(!!!)

"แล้วนี่จะไม่แจ้งความจริงๆ นะหรือ รถคันนั้นไม่ใช่ถูกๆ นะ ใจคอ
พี่จะปล่อยให้โจรลอยนวลอยู่แบบนี้หรือ ปกติพี่ไม่ใช่คนที่จะยอมอะไร
ง่ายๆ แบบนี้"

(แค่ทำตามที่ฉันบอกมันยากนักหรือไง ถ้าแกแจ้งตำรวจ เดี่ยวมัน
ก็เป็นข่าวใหญ่ขึ้นมาอีก อีกสองอาทิตย์ฉันจะแต่งงาน ฉันไม่อยากให้ดาสิน
ไม่สบายใจ)

"รถโดนขโมยมันไปเกี่ยวอะไรกับพี่ดาสิน..."

(รถคันนั้นฉันซื้อให้ก็ ถ้าดาสินจับได้ ฉันตายแน่ คราวนี้แกเข้าใจ
หรือยังว่าทำไมถึงห้ามแจ้งตำรวจ)

"วะ...ว่าไงนะ นี่พี่...แอบมีกิ๊กหรือ ให้ตาย พี่กำลังจะแต่งงานอยู่
แล้วนะ แล้วทำไมถึงได้...ให้ตายเถอะ! คนที่ยอมลงทุนรอพี่ดาสินมาปีหนึ่ง
เต็มๆ ก่อนจะขอแต่งงาน ทำไมถึงได้ตีแตกง่ายขนาดนี้ พี่เป็นบ้าไปแล้วหรือ!"

๕.๖

(เออ ฉันบ้า แก่รู้แล้วก็เจียบๆ ไว้ชะละ ถ้าดาสิ่นรู้เรื่องนี้ ฉันเอา
แกลตาย)

"โอเค ฉันจะไม่บอกเรื่องนี้กับใครก็ได้ ว่าแต่...ผู้ชายคนที่โกงเงิน
ตุ๋นล็อตที่บ่อนไปเมื่อเดือนก่อน พี่จับเขาได้หรือยัง"

(แก่รู้เรื่องนี้ได้ยังไง)

"วันนั้นฉันแวะไปที่บ่อนพอดี เลยเห็นว่าลูกน้องพี่กำลังหาตัวเขา
และฉัน...ก็บังเอิญไปชนกับเขาตรงทางเข้าด้านหลังบ่อน"

(ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าไม่ให้ไปที่บ่อนตอนกลางคืน)

"เอาน่า~ เรื่องนั้นไว้ก่อนเถอะ ฉันกำลังจะบอกพี่ว่าฉันรู้สิว่าผู้ชาย
ที่โกงเงินที่บ่อนเราไปตอนนั้นจะเป็นคนเดียวกับคนที่ขโมยรถเราไป"

(...)

"..."

(...)

"พี่ลาห้ม นี่พี่ได้ยื่นที่ฉันพูดมัยเนี่ย ทำไมเจียบไป"

(นี่มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เด็กอย่างแกตั้งใจเรียนให้จบก่อนค่อยว่ากัน)

"ให้ตายเถอะ พี่รู้มัยว่าเมื่อที่ลานจอดรถไ้อบ้านนั้นมันก็ค่าฉันแบบนี้
มันหาว่าฉันเป็นเด็กไซตไลน์ที่วางแผนจะมาอ่อย มันเลยไลให้ฉันไปตั้งใจ
เรียนซะก่อน ทั้งๆ ที่มันนั่นแหละที่วางแผนขโมยรถฉันไปต่อหน้าต่อตา
โจรสลั่มนี้มันหน้าด้านจนฉันไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ"

(มันหาว่าแกเป็นผู้หญิงอย่างไรหรือ)

"ก็ไชนะสิ ฉันโกรธจนปวดหัวไปหมดแล้วพี่รู้มัย อันที่จริงถึงเราจะ
ไม่แฉ้ความเรื่องรถถูกขโมย แต่ฉันก็ยังอยากแฉ้ความหมอนั้นขอหา
หมิ่นประมาทอยู่ดี บังอาจมาหาว่าฉันเป็นผู้หญิงอย่างไร ฮึ่ม!"

(เอาละๆ ฉันเปื้อจะคุยกับแกแล้ว...)

"โอเค งั้นแค่นี้..."

(เดี๋ยว! แกยังไม่ต้องกดวางสาย รอจนกว่าคนของฉันไปถึงที่นั่น
ระหว่างนี้ฉันต้องได้ยินทุกความเคลื่อนไหวของแกและ...)

บี๊!

ฉันกดตัดสายทิ้งและกดบล็อกเบอร์ฟีลาห์ม (แค่ชั่วคราวอะนะ -*-)
ทันที

เฮอะ! ทำเป็นมาสั่งนั่นสั่งนี่ คิดเหอว่าฉันจะยอมหันซ้ายหันขวา
ทำตามคำสั่งของเขาเหมือนลาโง่ๆ ตัวหนึ่ง ไม่มีวัน!!!

ว่าแต่...มิสคอลลีเบอร์แปลกที่กระหน้าโทรหาฉันเป็นร้อยๆ สายนั้น...
ใครกันนะ จะบอกว่าเป็นการ์ดฟีลาห์มก็ไม่น่าใช่เพราะฉันมีเบอร์พวกเขา
เกือบทุกคน เป็นไปได้มัยว่าเขาอาจจะเป็นลูกน้องที่ฟีลาห์มเพิ่งรับเข้ามา
ทำงานใหม่

ฉันก้มลงมองมิสคอลลีที่ปรากฏบนหน้าจอมือถืออีกครั้งด้วยความ
สงสัย

'3-444-2-6-666-66-3'

นี่ถ้าไม่ใช่ว่ามันโชว์ขึ้นบนหน้าจอมือถือฉันล่ะก็ ฉันคงจะนึกว่ามัน
เป็นเบอร์บัญชีธนาคารไปแล้วนะเนี่ย แปลกชะมัด เกิดมาไม่เคยพบเคย
เห็นเบอร์โทรศัพท์ที่แปลกประหลาดเท่านี้มาก่อนเลยจริงๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

๕๕